



Sygn. akt III KK 296/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **S. J.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2020 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w N.

z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

**uchyla pkt 2 zaskarżonego wyroku w części rozstrzygającej o
środku karnym i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania,**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. II K (...), Sąd Rejonowy w N. uznał oskarżonego S. J. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 9 lipca 2019 r. w miejscowości B., powiat N., województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości w ilości 0.79 mg/l

alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził motorower marki „B.” o nr rej. (...) w ruchu lądowym i za ten czyn wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, po 20,00 złotych każda. Nadto, Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego „środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (trzech) lat”, oraz środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron, wobec czego uprawomocnił się z dniem 11 grudnia 2019 r.

Kasację od wskazanego wyżej orzeczenia wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego S. J. Zarzucił „rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego S. J. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, a to poprzez zawarcie w orzeczeniu sprzecznych treści i odmienne określenie w zapisie cyfrowym na „5” i słownym na „trzy” (lata) okresu obowiązywania orzeczonego środka karnego, co stanowiło bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, określoną w art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k.”. Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co pozwoliło na jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać m.in. rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku, a w razie potrzeby – co do zaliczenia na ich poczet okresów wskazanych w art. 63 k.k. Obowiązek ten należy rozumieć nie tylko jako wskazanie na określony rodzaj kary lub środka karnego, jaki sąd orzeka, ale także prawidłowe określenie rozmiaru tej kary, czy innego orzeczonego środka. Z kolei bezwzględna

przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. zachodzi w sytuacji, gdy „zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie”. Przedmiotowa przyczyna uchylenia wyroku nie zachodzi natomiast, jeżeli w treści orzeczenia istnieje wprawdzie sprzeczność, ale nie uniemożliwia ona jego wykonania, jak i wówczas, gdy nie jest wprawdzie możliwe wykonanie orzeczenia, ale nie z uwagi na sprzeczność w jego treści, lecz z racji innego naruszenia prawa.

Analiza treści zaskarżonego orzeczenia nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Rejonowy w N., wydając w dniu 25 listopada 2019 r. wyrok nakazowy w sprawie II K (...) dopuścił się naruszenia art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k., skutkującego zaistnieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w treści art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 22 października 2015 r., sygn. akt III KK 235/15; 21 października 2008 r., sygn. akt IV KK 316/08; 3 czerwca 2015 r., sygn. akt III KK 79/15). Skazując bowiem oskarżonego S. J. za czyn z art. 178a § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył mu „środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowych na okres 5 (trzech) lat”. Oczywistym jest, że wskazane rozstrzygnięcie, zawarte w pkt. 2 wyroku nakazowego zawiera sprzeczność uniemożliwiającą jego prawidłowe wykonanie. Powoduje bowiem niemożliwe do rozszyfrowania wątpliwości, czy w rzeczywistości zamiarem Sądu meriti było wymierzenie oskarżonemu środka karnego na okres trzech czy pięciu lat. Uchybienie to nie daje tym samym także podstaw do jego naprawy w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2006 r., sygn. akt V KK 482/05).

Kierując się uwagami poczynionymi powyżej, Sąd Najwyższy uchylił wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w N. w części rozstrzygającej o środku karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ten, po ponownym rozpoznaniu sprawy, winien wydać orzeczenie merytoryczne zawierające jednoznacznie sformułowane orzeczenie o środku karnym, respektujące stosowne w tym zakresie przepisy kodeksu postępowania karnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

